

תת"ע 3468/11/15 - מדינת ישראל נגד כאמל חושיה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 3468-11-15 מדינת ישראל נ' חושיה
בפני כבוד השופטת רונה פרסון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

כאמל חושיה

הנאשם

הכרעת דין

בתיק זה החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו וזאת מחמת הספק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון בעת שהרכב נמצא בתנועה, עבירה לפי תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א -1961 (להלן: "תקנות התעבורה").

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם, בעת שהרכב היה בתנועה, השתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית.

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ובדין ההקראה שהתקיים בפניי ציין, כי הוא השתמש במכשיר מירס אך עשה זאת בעת שהרכב עמד וכי לא היה לו טלפון נייד.

3. במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדו"ח, רס"ר שבתאי כהן (להלן: "השוטר"), והוגש הדו"ח שנערך על ידו, ת/1.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו והוא אף נחקר על ידי ב"כ המאשימה.

4. לאחר ששמעתי את השוטר ואת הנאשם, נתתי דעתי לעדותם והתרשמתי מהופעתם מעל דוכן העדים, מצאתי לקבוע כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

5. בדו"ח ת/1 ציין השוטר כי הבחין בנאשם "מחזיק טלפון ביד פומית פתוחה....קרוב לפיו" זאת כאשר היה מימין לרכב ובמקביל לו. הוא לא ציין כי הבחין בנאשם כאשר הרכב נמצא בתנועה.

בחקירתו החוזרת לב"כ המאשימה ציין, כי הרכב היה "במצב נסיעה וגם אני הייתי בנסיעה ואין רמזור באותה נקודה שעצרתי אותו, אולי יש לפני כן" (פרוטוקול הדיון מיום 15/3/17 שורות 11-12). יאמר כבר עתה, כי אין בידי לקבל עדות זו של השוטר.

6. כשנשאל השוטר בחקירתו, על ידי הנאשם, האם הוא זוכר שהוא אמר לו כי הוא לא מדבר בטלפון אלא במירס, השיב השוטר "לא זכור לי" והפנה לדברי הנהג שבת/1. בהמשך הוא חזר וציין כי אינו זוכר מה אמר הנאשם.

7. שעה שלא נרשם על ידי השוטר בדו"ח כי הוא הבחין בנאשם בעת שהרכב היה בתנועה והשוטר אף לא זכר פרטים אחרים מעבר למה שרשום בדו"ח, והכל בשים לב להתרשמותי מעדותו, אין בידי לקבל את עדותו של השוטר בדבר מצבו של הרכב עת הבחין בו כאשר הדבר לא נרשם בזמן אמת בדו"ח.

8. ודוק, עדותו של השוטר כאן היא עדות יחידה בהליך פלילי ובית המשפט מחוייב להתייחס אליה בזהירות הראויה וחייב לבחון עצמו בטרם יבסס עליה הרשעה בפלילים ובטרם יקבע כי יש בה כדי לשכנע מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו.

נוכח התרשמותי ומשלא צויין בדו"ח כי הרכב היה בתנועה, אין להתעלם מחסרונו של פרט מהותי זה ואין לאפשר "מקצה שיפורים" ועוד במהלך החקירה החוזרת.

משנותר בליבי ספק, ובשים לב לעדותו של הנאשם, שהותירה עלי רושם חיובי, לא מצאתי לסמוך על עדותו של השוטר.

9. כאמור, עדותו של הנאשם הותירה עלי רושם אמין. הוא חזר על גרסתו שמסר בעת רישום הדו"ח ובהקראה כי שוחח במירס. הוא העיד כי עשה זאת בעת שעמד ברמזור וכי לא היה בנסיעה.

הנאשם לא ניסה להרחיק עצמו משימוש במכשיר המירס וגירסתו היתה עקבית ואחידה.

10. בנסיבות אלה, אף שאני סבורה כי לאור הפסיקה הקיימת דינו של השימוש ב"מירס" זהה לשימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, הרי משלא הוכח כי הנאשם עשה זאת בעת שהרכב היה בתנועה, אין מקום להרשיעו במיחוס לו.

11. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. בהתאם, אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

12. המזכירות תעביר עותק הכרעת הדין לצדדים.

מודעת זכות ערעור בחוק.

ניתנה היום, ב' כסלו תשע"ח, 20 נובמבר 2017, בהיעדר הצדדים ובהסכמתם.